

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felölös szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felölös kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kíspeszt, Fő-tér 12., fsz. 2.

Megjel. havonta.

Elölífezési ára:

1 évre 1 pengő.

Postatakarékpzt

számla 17.270 sz.

A világ és mi.

„Ne szabjátok magatokat e világhoz!“ Róm. 12, 2.

A világ tele van sok felesleges lármával. Hogy mennyire felesleges a nagy láрма, azt észre vesszük, ha kezünkbe vesszünk egy fél-estendős ujságot. Alig találunk benne valamit, ami érdeklődésünkre számot tarthatna. A kiáltó betűk már nem mondanak, nem jeltenek semmit.

Jézus nem kiabál. S mégis: életének nagy fordulatai évszázadok óta sem veszítették el érdekességüket. Az evangéliumokat napról-napra olvashatjuk s mindig megkapnak üdeségükkel, megragadnak közvetlen aktualitásukkal.

Csak ez az egy különbség is eléggé indokolhatná az apostoi felhívását: Ne szabjátok magatokat e világhoz! Mert aki ehhez a világhoz szabja magát, hamar elavul. Aki pedig egy másik világhoz szabja magát: a Krisztus világához, az mindig eleven marad, megtartja frissességét, lendületét, bátorságát.

Az embereknek nagy hibája, hogy nem mernek eredetiek lenni. Még a legmerészebb „divat“ is sablon, amelynek százezrek behódnak. Utánoznak valamit, amit nem érdemes utánózni. Majdnem minden ember életének szabálya és zsinórmértéke az, hogy mit szól hozzá a világ. Ha ebben az irányban behatóbban vizsgálódnánk, arra a megdöbbenő felfedezésre jutnánk, hogy a legtöbb ember valóságos rabszolgája az u. n. közvéleménynek. Ez az u. n. közvélemény pedig a lehető legunalmasabb és leglaposabb valami.

Egyes emberek, gyülekezetek és népek élete abban poshad el, hogy a világhoz szabják magukat. Nem mernek élni, gondolkodni, akarni, cselekedni. Ennek eredménye a zsidbadt közöny, a gyámoltalan erélytelenség, a mozdulatlanág.

Az emberek hihetetlen önmegtágadásra képesek, hogy megjelenhessenek ott, ahol a „világ“ ád találkozt. Holmi divatos rongyért, egy kirándulásért a becsületüket bocsátják áruba. Ellenben nem kaphatók arra, hogy valami nagyobb áldozatot hozzanak azért, amit vasárnaponként énekeikben mint legnagyobb és legértékesebb kincset emlegetnek: Isten országáért.

A világhoz való alkalmazkodás keresztyénségünket rettenetes képmutatóvá tette. Üres frázisok darálásává lett a keresztyénség legnagyobb része. A szívük máshol van. A kincsük szintén.

Milyen nagy szükség volna arra, hogy a keresztyén ember alaposan vizsgálat tárgyává tegye: mennyiben igazodik a világ s mennyiben Isten akarata szerint. Azok a fillérek, a sokat emlegetett és sokszor alázatos instanciával kirimázkodott fillérek, amelyekkel Isten országának ügyét „támogatják“ és „elősegítik“ állítólag keresztyén, sőt „jó“ keresztyén férfiak és nők, akik piperére, cigarettára s egyebekre naponként többet adnak ki, mint egy esztendőben az egyház céljaira, azok a fillérek, amiket egyházi szónokok nem áttallanak a „szegény asszony filléréhez“ hasonlítani, a legkiáltóbb vádat dobják az elvilágiasodott keresztyénség szeme közé. —

Manapság beszélünk ébredésről. Az igazi ébredéshez hozzátartozik az a pillanat, amikor az ember rájön, hogy nem érdemes szemfülesnek lenni s nem érdemes a világhoz idomulni. Mert a világ elmúlik. Szörnyű gyorsan elmúlik. Ellenben aki Isten akaratát cselekszi, örökre megmarad.

„Bárcsak ő is hallhatott volna róla...“

Perzselő hőség volt aznap, amikor arról értesítettek, hogy a kis missziói kórházunkba beteget hoztak a határ túlsó oldaláról, Portugál-Angolából. Feleséggel együtt rögtön megnéztük a beteget. Szegény-feje bizony nagyon gyenge állapotban volt már. Körülötte ott ácsorgott néhány pogány hozzátartozója, akik elkísérték a beteget erre a hosszú útra. Minden jel arra mutatott, hogy sok „orvos“ kezelte már az előttünk fekvőt. Hallottuk, sokat költött gyógyítására, sokat szenvedett és a kínok egyre gyötörték gyenge testét. Elhelyeztük őt az alacsony, kicsiny „betegpavillon“-ban. Mindent megtettünk az enyhítésére, amit csak tudunk. Megkíséreltem, hogy beszéljek néki arról az Úrról, akiről eddig nem hallott egy árva szót sem. Elgyötört és eltompult tekintet volt rá egyetlen válasza. Nem is csoda, hiszen soha semmit nem hallott az evangéliumról és most már testi kínjai oly nagyok voltak, hogy gondolatait semmi másra nem tudta központosítani, mint saját nyomorúságára. Meg kellett állapítanunk, hogy a vég lassan, de biztosan közeledik. A nap folyamán több ízben sóhajta jöttem el mellőle. Ez a lélek is hamarosan az örökkévalóságba költözik, de Megváltó nélkül.

Dolgozószobámban foglalatostkodtam, amikor tudomásomra hozták, hogy a beteg meghalt. Megparancsoltam fekete szolgáltnak, hogy gondoskodjanak sirásokról. Ombalantuban a sirásás nem játék. Forróság idején pirkadatok megkezdték az ásást és sokszor csak öreg este, fáklyafény mellett fejezték be.

A gyémánt keménységű agyagba semmiféle ásonk vagy kapánk nem ment bele. Kihეyezett, nagy fadorongokkal is egyszer-egyszer csak kis rögtöt tudtak kivájni. Ennek az embernek a halála napján is sirásásban verejtekezett néhány ember naphosszat, míg valamiféle sírgödört készíthettek.

Amint munkám megengedte, rögtön elhatároztam, hogy megnézem az elköltözöttet. Még mielőtt azonban útnak indulhattam volna, futva érkezett hozzám az egyik asszony és lihegve újságolta, hogy a beteg felébredt. Csodálkozva, gyors léptekkel érkeztem a helyszínre. Szívemben leírhatatlan vágyat éreztem az iránt, hogy mondhassak még valamit annak az embernek. Az alacsony betegkunyhó ajtajában mélyen megkellett hajolnom, mikor beléptem oda. Az elköltözöttnek hitt valóban életre éledt ismét. Gyenge, elhaló hangon valamit magyarázgatni próbált nekem. Felemelte kezeit és úgy susogta: „Fenn voltam a magasban, a magasban. Nagy, fényes napot láttam. Szemeim egészen elvakultak. Óh milyen ragyogó volt az fényesség. De én leestem. Mélyebbre és egyre mélyebbre zuhantam. Sötétségbe jutottam.“ Amint eltagolta az utolsó szavait, véglegesen kilehelte lelkét.

Még mielőtt varrhattunk volna rá valamiféle egyszerű halottleplet és

megadhattuk volna a végtisztességet, máris ellepték a holttestet az „ambó föld siratói”, kicsi, fekete hangyák.

Megnehezedett lélekkel indultunk el az elköltözött mellől. A szívem anynyira telve volt, hogy sirni szerettem volna. Mi lett volna, ha ez a szegény ember hallhatott volna az élő Úrról és Megváltóról, hallhatott volna Róla akkor, amikor még fel tudta volna fogni ezeket a dolgokat. Akkor, akkor bizony szerettem volna odakiáltani az Úr-övéinek: „Az érett gabona peregre hull alá, de nincsenek aratók.”

Megérint-e téged, kedves Testvérem, az, hogy a pogányság tengerébe 100 milliót pusztulnak bele Jézus nélkül. Az Úr könnyes szemekkel nézi a gabonamezőket és szomorkodik tanítványainak hitetlensége és kényelmes lassúsága miatt. Tudom, hogy az ítéletnapján megszámlálhatatlan pogány vádozóan tekint majd az úgynevezett keresztyének nagy táborára.

Vapaavuori Tuure.

Az Úr gondot visel.

Valóban nagy kegyelem, amikor az ember annyi szeretetet és gondviselést tapasztal Isten részéről, mint mi tapasztalhattunk Kínába utaztunkkor, írja Koskikallio Toivo misszionárius. Sokak előtt szinte esztelen vállalkozásnak tűnik fel az, hogy misszionáriusok ilyen körülmények között indulnak el Kínába, de Istennek semmivel sem lehetetlen.

A fent említett misszionárius 25 éves fiatal társával, Könönen Onnival az elmúlt év december 11.-én indult el hajóval a kanadai Vancouver-ből Kína felé. Hajójuk hamarosan ott ingott a Csendes óceán hatalmas hullámhegyein és völgyein. Az idő közben szép, közben viharos volt és eszerint változott az utasok kedélye és egészségi állapota. „1937. december 18.: Tegnap csütörtök volt és ma szombat van. Legalább is így jelentették ki a hajón. Ilymódon semmivé lett egy teljes nap a Csendes óceánon. Japánban ugyanis az időszámítás teljes 24 órával előbbre van Amerika időszámításánál, lévén Japán a felkelő nap, Amerika pedig a lenyugvó nap hazája.

„Dec 20.: A hajó már hajnalban elkezdett rémesen inogni. Reggel amint felkeltem és felöltözökdttem, felmentem a fedélzetre. Déli vihar dühöngött. A tenger hullámozott, tajtékzott. Roppant nagy hullámok dobálták a hajót, amely olyannak látszott a hatalmas óceánon, mint valami kis forgács. A szél-től mentes oldalán igyekeztem elhelyezkedni. Dél-tájon egyszerűen óriási hullám csapott át a hajón fel egészen a parancsnoki hidig. Időközben irányát változtatta a szél és a hajó másik pontján igyekeztem elhelyezkedni. Tovább szemléltem, hogyan küzködnek egymással a hatalmas hullámok és élénk figyelemmel kísértem a hajó felemelkedését a hegymagasságú hullámok hátára és gyors alászökkenését a mély völgyekbe. Az egyik pillanatban a többinél is magasabb hullámot láttam felénk hömpölyögni. Azon tünődtem, hogyan megingatja majd ez is a hajónkat, de az már abban a szempillantásban végigsepert a fedélzeten. Ösztönösen belekapaszzkodtam a hajó korlátjába. Markolásom azonban csak pillanatig tartott, mert a hullám hatalmas erejű csapásakor kezeim elengedték a korlátot és a hullám odavágott a sétatető fedélzet padlójára. Amint a hullám tovább hömpölygött, felállottam. A hajó folyosóján bokáig érő víz volt. Bár bőrig átáztam, még sem erre volt gondom, hanem csendesén áldottam az Istent, hogy csodálatosan megőrizett engem a veszély idején. A hullámok könnyűszerrel belesodorhattak volna a tengerbe. Az Úr ígérete e tekintetben is erősen megáll: Ha vizen mész által, azok nem semmisítenek meg téged.”

December 29.-én érkeztek meg Honkongba. A rádióon keresztül kapott híreink nem voltak valami kecsegtetők. Ugyanis arról hallottunk, hogy Japán Dél-Kínában is megkezdte hadműveleteit, amelynek Kanton meghódítása a célja, hogy ezáltal kettévágják a Kína felé vezető vasuti közlekedést. Már úgy véltük, az utat elzárják a mi odaérkezésünk előtt. Honkongban tanácskoztunk a bási misszió Ervy nevű misszionáriusával és arra a megállapodásra jutottunk, hogy az utat sürgősen folytatnunk kell, mert arra még egyenlőre lehetőség kínálkozik, jöllehet a japánok szinte mindennap bombáz-

zák a Kanton-Changsa-i vasútvonalat. A következő nap kora reggelén Honkongból Kantonba hajóztunk, mivel a hajóút mutatkozott legbiztonságosabbnak. A néhány órás hajózás alatt kétszer is láttuk fejünk felett elrepülni a japán légiflottát Kanton irányába. Kantonban azután értesültünk is arról, hogy kb. 40 gépből álló légiflotta 4 óra hosszat, d. e. 8—12-ig bombázta a várost. Megérkeztünkkor d. u. 2 órakor a bombázás már szünetelt. Honkongból Ervy lelkész táviratot küldött Kantonba a berlini misszió ottani állomására, hogy azok várjanak bennünket a kikötőben, de a légi bombázás miatt a távirat megkésett. A vámvizsgálaton túlestünk és az útlevélvizsgálat közben azt halljuk, hogy 17 órakor indul vonat Changshaba, de jegyet szerfelett nehéz szerezni. Rohantunk az állomásra. Útközben összetalálkoztunk Krausen lelkéssel, aki időközben megkapta a táviratot és az sietett megkeresni bennünket. Ő is velünk jött az állomásra. Az állomásépület tömve utasokkal. Aki csak tehette igyekezett elmenekülni Kantonból. Végre szereztünk két jegyet, de akkor meg nem volt elég kínai pénzünk. Az egyik közeli üzletben beváltottuk a szükséges összeget és azután megváltottuk a vonatjegyet. Szerencsére a vonat nem indult el 17 órakor, hanem csak a sötétség beálltával. A zsúfolt vonat nagyon óvatosan haladt előre, hiszen a pályát a bombák már több ízben megrongálták és azt csak ideiglenesen tudták kijavítani a kinaiak. A közlekedés ily módon elég veszélyes volt. A következő nap nagyon borult, felhős volt. Isten ajándéka volt ez az idő is a mi számunkra, mivel a japánok olyan sűrű ködben nem vehették észre sem a pályát sem a mozgó vonatot. Az ezután következő éjjelen azután már biztonságosabb vidékre, Hunan tartományba érkezett vonatunk. Újév napján, estefelé elérkeztünk Changshaba (utolsó éveiben itt dolgozott Kunst Irén). Ebben a városban már otthon éreztük magunkat. Újból csodálkozva kellett hallanunk, hogyan vezetett bennünket az Isten. Ugyanis a következő vonattal talán már meg sem érkeztünk volna, mert ez a vonat már kisiklott és 40—50 ember meghalt és megsérült.

Tulajdonképpen nekünk Kantonban a katonahatóságoktól külön engedélyt kellett volna kérnünk, hogy beutazhassunk az ország bensejébe, de mivel nagyon sietős volt az útunk, nem értem rá azt megszerezni. Ennek ellenére sehol sem volt kellemtlenségünk, mert mikor megmagyaráztuk, hogy kik vagyunk és hová megyünk, a hivatalos közegek mindig nagyon készségesek voltak.

Changshaban a vasárnapot a norvég missziói állomáson töltöttük el, de minél hamarabb szerettünk volna továbbmenni. A továbbjutás azonban igazán nem volt könnyű. A japánoktól való rettenetes félelem innen is biztonságosabb helyekre kergette az embereket. Ezenkívül majdnem minden autót a katonaság vett igénybe. Két teljes napon át álldógtunk az autó állomáson abban a reményben, hogy majd ránk kerül a sor. Csak a harmadik napon jutottunk el Changte-ba — akkor is csak katonai teherautón — és onnan ugyanaznap még folytattuk útunkat Tsingshi-be, útunk céljába. Vízkereszt előtti estén nagy volt az öröm nemcsak a misszionárius társak körében, hanem a kinaiak között is. Sárga és fehérbőrű keresztyének áldva áldhatták Isten csodálatos gondviselését.

Koskikallio misszionárius két hazaküldött levele alapján közli:

Kunos Jenő.

Német misszió Afrikában.

Mint ismeretes, a háború előtt a németeknek hatalmas gyarmataik voltak Kelet-Afrikában. E gyarmatország területét az Indiai-Óceán, a Victória-tó és a Tanganyika-tó határolták. A németek ezeken a területeken már a háború előtt hatalmas missziói munkát folytattak.

Két évvel ezelőtt ünnepelte a Bielefeld melletti Bethel a maga külmisziójának 50 éves jubileumát, amelyről annakidején egy közleményben emlékeztem meg e lapok hasábjain.

A német külmiszió azonban a háború után sem szűnt meg és bárha gyarmataikat elveszítették is a németek, de missziói állomásaikat megtartották és ezeken ma is folyik a külmiszió áldozatos és áldásos munkája.

Két évvel ezelőtt betheli tartózkodásom idején az előbb említett jubileumi ünnepek alkalmával több misszionáriussal és misszionáriusnővel is megismerkedtem, akik csudálatos dolgokat beszéltek a külmiszió csudálatos világából. Ugyancsak Bethelben a diakónus-otthonban több hétig együttlaktam az Afrikába készült diakónus testvérekkel s bámulva láttam azt a szent lelkesedést és töretetlen kitartást, mellyel ők leendő hivatásukra előkészültek. Többször nézegettem a sambula-néger nyelven írt szótárfüzetüket és nyelvtanjegyzéseiket, de bizony csak néhány szó maradt meg az emlékezetemben. Így pl. Isten azt jelenti katonda, ember omnutu, világ usi, élet bulola. A misszionáriusok érdekes dolgot beszéltek el e nyelv tanulásával kapcsolatban. Azt mondták u. i., hogy azért nehéz e nyelv megtanulása, mert a néger-ek sohasem figyelmeztetik a fehér embert a beszédben előforduló hibáira, hanem hagyják hibásan tovább beszélni. Aki pedig mégis figyelmeztetni meri pl. a misszionáriust, azt a többiek megvetik és mint nyelvük árulóját nem egyszer meg is verik. Ezért olyan nehéz a néger nyelv tanulása.

Ezeket a közel két éves kedves emlékeket elevenítette fel számomra egy Afrikából érkezett kedves levél és e levélhez mellékelte leírás arról, hogy hogyan épül egy ház a missziói állomáson. A misszió szent ügyének óhajtok szolgálni azzal, hogy e kedves levelet és annak mellékletét magyar fordításban a Missziói Lapok rendelkezésére bocsátom.

Veith Vilmos német diakonus levele

a Kelet-Afrikában, Bukoba tartományban, a Viktória tó partján működő betheli külmiszióból.

Rakajange, 1938. február 14.-én.

Igen Tisztelt Kedves Lelkész Úr!

Bizonyára csudálkozik e levélen. Talán emlékezik még arra, hogy a németországi Bethelben több mint egy éve megismerkedett néhány diakónussal, akik a külmiszióra készültek. Én egyike vagyok e három testvérnek, mégpedig a legkisebb közülök. Annakidején Ön azzal a kéréssel adta meg nekünk magyarországi címét, hogy majd amikor már otthonosan érezzük magunkat a külmiszióban, írjunk Önnek hogylétünkről, helyzetünkről és élményeinkről. Az alábbiakban akarom ígéretemet beváltani.

Mindenekelőtt közlöm, hogy nem utazhattunk el mindhárom; közülünk a legidősebbnek politikai okokból otthon kellett maradnia. Így tehát a múlt év tavaszán ketten indultunk el Bethelből Afrikába és érkezünk meg szerencsésen a Viktória-tó nyugati partjára. Az első két hónapban mindketten együtt voltunk Bukoba nevű főállomásunkot, ahol első dolgunk volt a bennszülöttek nyelvének tanulása, ami bizony nagyon nehezen ment és még ma sem vagyunk teljesen urai ennek a bonyolult nyelvnek. Mivel azonban a nyelvtanulás egymagában nagyon unalmas és drága időtöltés lett volna, azért mindjárt kezdetben gyakorlatilag is szolgáltunk. Én például egy új ház építésében segédkeztem, majd ezt az építkezést a bennszülöttek segítségével be is fejeztem. Erről az építkezésről idemellékelek egy tudósítást, amelyet ugyanezen az állomáson működő diakonissza nővér írt. Bizonyára érdekes dolgokat tudni meg belőle az itteni világról.

E munka befejeztével egy másik állomásra helyeztek, hogy a kimerítő munka után kissé kipihenjem magamat és üdülést leljek. Az itt töltött négy hetet a tette számomra értékessé, hogy időmet tanulással és tanítással tölthettem.

Ez év elejétől fogva a legmesszebb eső állomásunkon vagyok Karagwe tartományban. Az állomás neve Rukajange. A misszionárius, aki már öt éve itt dolgozik áprilisban hosszabb szabadságra készül. Amíg ő itt lesz, mindenbe bele akarom gyakorolni magamat, mert az utána következő misszionáriust Németországból csak júniusban küldik ide.

E tartomány megtérítésével még csak a kezdet kezdetén vagyunk. A jelenlegi hittérítő az első evangélikus misszionárius e vidéken. Igaz, hogy a Bethel-misszió még a háború előtt elkezdte az itteni állomását építeni, de az bizony csak most készült el. A római katolikus misszió azonban, amelynek ugyancsak néhány éve van itt megerősített állomása, már erősen dolgozik.

Az ő megkeresztelt keresztyénjeik a mieinket számbelileg is messze felülhaladják. A viszony közöttük és közöttünk az elképzeltető legrosszabb. Igazi jezsuita szellemben a cél itt is szentesít minden eszközt, hogy hiveik számát növeljék.

Maga az ország hatalmas kiterjedésű, de gyér népességű s épen ez teszi munkánkat nehezzé. De még több bajt okoznak maguk a bennszülöttek. Általában gyűlölik az európaiakat s mindazt, ami tőlük ered. Velünk szemben nagyon bizalmatlanok, de egyúttal félnek is tőlünk. Mint munkatársak nagyon megbízhatatlanok. Mindent megígérnek, amit csak kérünk tőlük, de ígértüket nem tartják meg.

Mindezek ellenére munkánk halad előre. Mi itt napról-napra személyesen meggyőződhetünk arról, hogy Isten miként végzi a maga csudáit.

Ezek voltak eddigi élményeiről szóló közlemények, röviden saját magamról is írok. Az éghajlat megszokásával nem volt sok bajom. Természetesen az itteni forróság mellett — az egyenlítő tájékan — az ember sokkal hamarabb elfárad, de még mindez elviselhető. Komolyan még beteg sem voltam, amiért nem győzők Istennek hálát adni, különösen ha arra gondolik, hogy az európaiak számára ez az ország a malária, a visszatérő váltóláz és a napszúrások hazája. A munka nagyon tetszik, csak sajnos még a nyelv nehézségeivel kell sokat küzdenem, úgyhogy még emiatt nem tudok úgy dolgozni, mint azt szeretném.

Ezzel zárom is levelem. Ha Lelkész Úrnak valami kérése volna, írjon csak bátran és én nagyon szívesen válaszolok. Szeretettel kérem, gondoljon itteni munkánkra imádságában is.

Szíves szeretettel üdvözlő

Wilhelm Veith.

Befejezésül legyen szabad e levél olvasóit, a misszió barátait arra kérnem, hogy legyen egy-egy imádsága mindegyikünknek Veith Vilmos diakónus testvér és munkája érdekében ahhoz, aki Úra az európai keresztyénségnek épügy, mint az afrikai misszióknak, aki munkásokat küld az ő aratásába és szíveket hoz mozgásba e munka támogatására. Dicsőség legyen Istennek!

Közli: *Dr. Györfly Béla*
felpéci lelkész

Házépítés Afrikában.

Veith Vilmos afrikai misszionárius levelével együtt érkezett közlemény egy diakonissza tollából.

Az Ibwera vidék bennszülött keresztyénjei elhatározták, hogy saját erejükkel egy egészen új missziói állomást építenek. E munka élére a nem régen idekerült Veith Vilmos misszionárius-diakónus került. A munka Isten nevében megkezdődött és a bennszülöttek lázas igyekezettel dolgoztak. A konyha-épület egykettőre elkészült. A lakóházat is szorgalmasan építették, bár ezt már közel sem akkora buzgalommal, mint a konyhát. A lakóház befejezése után egy kis lankadás jelentkezett az építómunkásoknál. De hogyan is lehetne egy, a haya törzshöz tartozó négerből azt kívánni, hogy ilyen nagy munkát egyhuzamban végigdolgozzon! Mielőtt a kórház és orvosi rendelő (poliklinika) épületébe kezdenének, nékik most egy kis pihenőre és üdülésre volt szükségük. Igaz, hogy ezt ők ilyen ösztént nem vallották be, de mindez kitűnt abból, hogy a munkások száma napról-napra apadt.

A kórház fából összerótt váza végre mégis elkészült, mielőtt azonban a falközőknek agyaggal való kitöltésére gondolhattak volna, előbb az egész épület tetőzetét és fedését kellett megcsinálni. Akkoriban ugyanis megkezdődtek már az esőzések és ha a falakkal kezdtük volna a munkát, egyetlen éjszakai eső az egészet eláztathatta volna. Először tehát a tetőre volt szükség, hogy annak védelme alatt a falakat továbbépíthessük.

A házak fedéséhez itt Buhajában fűből való zsuppot használnak. A fű ugyanis itt egy, sőt két méter magasra megnő és hasonlít a szalmához. A mi bennszülött keresztyén asszonyaink az építendő házaikhoz szükségesnek vélt fűvet még a száraz időszakban learatták és kévébe kötötték. Nagyon sok

zsuppot hordtak így össze, de sajnos ez mégis mind elfogyott az eddigi építkezésekre. Mindössze 5 csomó maradt s nekünk pedig szükségünk lett volna 180 csomóra. Az volt a kérdés, honnan vegyünk zsuppot? Buhájában ugyanis a száraz időszak végével a hatalmas steppéket (mocsárszerű zombékos füves területek) felgyújtják. Az esős időszakban azután a fű ujanó s így új legegőhöz jutnak a bennszülött haya-négerék. Mi a mi építkezésünkkel belemennünk az esős időszakba s már az egész vidéken le volt égetve a fű, csak épen a mi házunk körül nem engedte a fűvet leégetni Veith misszionárius. De vajjon e kis területről elég lesz-e a fű a kórházra? Vajjon ki aratja le? Aszszonyaink most el voltak foglalva a mezei munkával s valóban nem kívánhatuk tőlük, hogy a mi kedvünkért a saját munkájukat elmulasszák s idejüket a mindennapi kenyér keresésétől elrabolják.

Ekkor a legközelebbi falu főnökéhez, Mwami Sabasihoz fordultunk. Ő már ugyanis sokszor ígérte segítségét, nos most itt volt az alkalom, hogy ígéreteit be is váltsa. Sabasi rögtön kész is volt a segítségre. Megígérte, hogy holnapután jön s elegendő embert is hoz magával Mivel tapasztalatból tudtuk, hogy egy haya milyen gyorsan megígér valamit, épen olyan hamar el is felejtí ígérteit, az igazat megvallva, nem sok reménységgel, mégis kíváncsian vártuk a kitűzött napot.

E nap reggelén szakadt az eső, ami magában véve is elegendő ok lett volna a munka elodázásához. De úgy látszik, Sabasi komolyan vette ígérteit. Már napfelkelte előtt hallottuk a közeli falvakban a dobolást. Szünet nélkül hangzott a dob mély bum-bum hangja. Mikor a dobolás után érdeklődtünk, megtudtuk, hogy ez volt Sabasi riadója. Reggel 7 óra tájban pedig a mi házunk előtt jelent meg egy fiatal gyerkőc egy hatalmas dobbal, szétvetette lábait s ettől kezdve közvetlen közelünkben harsogott a bum-bum. Kérdésünkre azt felelte, hogy Sabasi parancsára dobol itt.

Érdekes, hogy a buzgó dobolás nem is maradt eredmény nélkül. Minden oldalról szállingóztak, jöttek az emberek. Nagy lármával, vagy hangos énekszóval érkeztek. Tudnunk kell ugyanis, hogy Afrikában a borzasztó zsvaj hozátartozik minden munkához. Megérkezett embereivel együtt Mwami Sabasi is. Ezután elkezdődött a serény munka. 3—3 ember volt egy zsuppkötő, zsuppverő és tetőfedő, kb. 30 ember pedig aratta a fűvet. Ezt azután kévékbe kötözve a tetőre adogatták fel. Természetesen jöttek olyanok is, mégpedig nem is csekély számban, akik egyáltalában semmit sem dolgoztak. Nekik az volt a dolguk, hogy fáradhatatlan ordítózásaikkal a többieket buzdítsák a munkára. A fiatal dobos is az egész idő alatt azon serénykedett, hogy fül-süketítő bum-bum-jával a dolgozóknban ébren tartsa a munkakedvet.

Mikor 2 óraker az emberek elvonultak, a négyoldalú tető három oldala be volt fedve. Sabasi megígérte, hogy újból eljön és a negyedik oldalt is befejezi. Meg is tartotta szavát.

Néhány nap múlva a munka be volt fejezve s minden úgy tűnt fel előttünk, mint egy csoda. A fű épen elég lett és épen elég lett az arató is. Mindaz, ami még néhány nappal ezelőtt lehetetlennek látszott, ime szépen sorjában megtörtént és elkészült. Mindez annak igazolására lett, hogy ha Isten valami munkát el akar végeztetni, ahhoz ő feltétlenül megtalálja a módot, az eszközöket és a munkásokat. Igen, Isten még pogányokat, vagy akár mohamedánokat is mozgósít saját országának építésére. Dicsőség legyen Istennek!

Közli: *Dr. Györfly Béla.*
felpéci lelkész.

Missziói történetek.

Milyennek látja a néger a fehér embert.

„Testvérek, hadd emlékeztesselek arra, amit mindannyian tudtok. Mielőtt a fehér ember Afrikába jött, ez a szép és nagy ország a feketéké volt. A fehérék barbároknak neveztek bennünket, de a mi társadalmi rendünk teljesítette feladatait. Az anyagi javak közös tulajdont alkottak, törzsi szokásaink szerint. Férfi, asszony és gyermek egyforma részt kapott az élet jó dolgaiból. Ha volt egy zsák kukoricám és a szomszédomnak nem volt, magától értető-

dőleg megosztottam vele. Amikor misszionárius jött hozzám, azt mondta: „Igy van rendjén. Ha egymást segítetek. Istennek öröme telik abban.“ De amikor a nagy városokba jöttünk, akkor láttuk, hogy a fehér ember szokása annyit magához kaparintani, amennyit csak tud. Az élvezi közöttük a legnagyobb megbecsülést, aki legtöbbet harácsol, versenytársait letiporja és maga nyomult az élre. A misszionárius vagy nem tudta mindezt, vagy pedig megcsalt bennünket. Innét van az, hogy nem érünk el eredményt az életben. Ha magasra akartok kapaszkodni, ezt a nem gyakorlati keresztyénséget el kell hagynotok. A fehér emberek itt pompás házakban élnek és sok gépkocsijuk van. Templomba nem járnak, nincs idejük a keresztyének Istene számára, sőt nevetnek rajta... A keresztyénség a fehérek vallása. Ők azt mondják, hogy az ördög fekete. Ha mi feketék elfogadunk valamilyen Istent, az fekete Isten legyen és ha megfessük az ördögöt, fehérnek fessük; mert a fehérek ördögök.“

Csak egy színes asszony...

Egy tudományos kutató meglátogatta Mentawei szigetét. Kérésére Wagner misszionárius elkísérte. A kutató nem sokat tartott a bennszülöttekről és a misszióról sem. Útja közben találkozott egy fiatal asszonnal, a törzsfőnök leányával. A kutatót meglepte az asszony szép alakja és barátságos nemes lénye és kérte, hogy lefényképezhesse. Ez megtörtént és egy ezüst hollandi forintot adott a fiatal asszonnak ajándékkul. Csak a misszionárius rábeszélésére fogadta el.

A missziói házban egy csésze kávé mellett a szó újból a bennszülöttekre fordult. A kutató nagyon lekicsinylően nyilatkozott a barna emberekről és a misszióról. Erre a misszionárius felesége a következőket mondta el a törzsfőnök leányáról: „Az emberek kinn voltak az évenkénti nagy halfogásnál. Alei-Gerat (ez a törzsfőnök leányának neve) meglátta a törzs öreg varázslóját, amint a parttól kétszáz méternyire a hullámokkal küzködött. Ő keresztyén az öreg pedig nem barátja. Hozzá még szülés előtt állt, férje pedig nagyon aggódott a születendő gyermekért. Mit tegyen? Az öreg elveszett, ha nem segít neki. Férfiak nincsenek azon a helyen. A legnagyobb veszély pillanatában berohan a tengerbe, hogy segítsen a halállal viaskodónak. Háton uszik és hosszú hajánál fogva huzza az öreget maga után. Kétségbeesetten küzd a hullámokkal, mert azok mindig visszadobják. Végre egy óra múltán sikerül az öreget megmenteni. A férfiak közben odaértek és végignézték a fiatal asszony hőstettét. Ugy látszott, azon az éjszakán meghal. Fia holtan született meg. Hosszra sanyalódás következett. Most végre valamivel jobban van.“

A kutató nagyon elcsöndesedett és végül elköszönt a missziói ház lakóitól. Amikor hajója elindult, megjelent a fiatal asszony, Alei-Gerat. A misszionárius feleségének átnyújtotta a kapott ezüstforintot ezekkel a szavakkal: „Nem akarom megtartani ezt a pénzarabot, vásárolj érte gyógyszer betegeink számára!“

(Folytatjuk.)

Közli: *Zarándi Attila.*

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Fil. 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: május 10-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Májusi imaóránkon legyen elmélkedésünk tárgya: *A megszentelt élet szépsége.*

„Amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.“ Fil. 4, 8.

Minden virág hirdeti, hogy a teremtő Isten szereti a szépet. Az Isten szerint való életből nem hiányozhatik a szépség. Mégis ritkán esik róla szó. Ebben része van annak is, hogy a legtöbb civilizált ember a szépséget már csak erőltetett, mesterkelt és túlhajtott formákban találja meg. Szépérzékünk

elvesztette az egyszerűséget. Pedig az Isten szerint való élet legelső sorban egyszerű, vagy ahogyan a Szentírás nevezi, alázatos élet. Egyszerűbben nem lehetne csodákkal teljes életet élni, mint ahogyan Jézus élt. Egyszerűbben nem lehetne tanítani, mint ahogyan Jézus a legmagasabb dolgokat tanította. S egyszerűbben nem lehetne hatalmas dolgokat cselekedni, mint ahogyan Jézus cselekedett. Jézus egyszerűségében szép életének titka pedig egyszerűségében szép gondolkodása. Ha előveszünk egy-egy imádságos könyvet, mennyi kacskaringós mondatot találunk! Milyen egyszerű a Miatyánk, vagy a főpapi imádság (János ev. 17.)! Nagy kár, hogy ékezzőlóan akarunk beszélni Istennel. Holott egyszerűen kellene vele beszélnünk, mint a gyermek beszél atyjával. Magasrangú emberek talán szeretik, ha cikornyás mondatokba öntjük legalázatosabb instanciánkat; Isten azonban nem kíván ilyen mutatványokat.

Az apostol azt kívánja, hogy gondolkodjunk egyszerűen. Amiket az idézett versben felsorol, mind igen egyszerű dolgok. „Igaz, tiszta, kedves, jóhírű, erény.” Manapság nem igen találkozunk ezekkel a szavakkal még prédikációkban sem. Persze az életben sem. Aki helyesen akar élni, annak helyesen kell imádkozni. Aki helyesen akar imádkozni, annak helyesen kell gondolkodni. Az ember gondolatvilága mérvadóan befolyásolja magaviseletét, életberendezését.

Az oxfordi csoport-mozgalomnak van egy — szintén sokat vitatott — pécezava: a „vezetés”. Azt jelenti, hogy minden ügyünkben és lépésünkben szem előtt kell tartanunk, mit kíván tőlünk ebben az ügyben, ezen a helyen az Isten. A mozgalom ellenségei ezt túlzásnak, rajongásnak tartják. Különös felfogás ez, amikor az evangéliumokból akárhány helyet lehetne idézni, ahol Jézus kimondja, hogy őt száveleiben és cselekedeteiben Isten vezeti s meg van írva az is, hogy mi pedig kötelesek vagyunk Jézust követni. Lehet-e szép életet élni Isten vezetése nélkül? Hogyha Isten akarátának megvalósulását kérjük a Miatyánkban, nem feltételezzük-e, hogy Istennek nemcsak a világtörténelmi fordulatokat illetően van meg a maga akarata, hanem minden kisebb és legkisebb személyes ügyünkben is?

A megszentelt élet szépsége éppen az, hogy Isten irányítja; Isten akarátának van alárendelve. Kérnünk kell tehát Istent, hogy vezessen bennünket. Ha vannak, akik azt állítják, hogy nem tudnak irányítást kapni Istentől, ez sok esetben csak azt jelenti, hogy azt várták volna Istentől, hogy a dolgoknak valami könnyebb végét fogassa meg velük, mint amilyenhez tényleg nyulniok kell. Mások pedig azzal teszik hitelvesztetté a vezettetést, hogy minden szeszélyüket és rögeszméjüket Isten akarátával, isteni vezettetéssel szeretik indokolni. Nem lehet tisztán gondolkodni, jól imádkozni, Jézus nevében kérni Istentől valamit, ha nem vagyunk készek arra, hogy imánk és kérésünk szerint cselekedjünk. Komolytalan, eltorzult és tisztességtelen imaéletet élünk, ha például akár magánosan, akár a gyülekezetben imádkozunk a misszióért s azután nem érzünk indíttatást arra, hogy tegyünk is valamit a misszióért. Egy-egy külmisziói offertóriumnak szégyenletes eredménye, egy-egy imádkozó gazdagnak kétfilléres adománya valóságos arculcsapása az imádkozásnak és rút képmutatás. Éppen a keresztyénség imái, a templomokban elmondott gyülekezeti imádságok tárják fel előttünk, hogy életünk mennyire távolesik az Istennel tetsző, megszentelt és szép élettől. Az imádság vád és ítélet lesz az imádkozó, de nem szívből imádkozó gyülekezet ellen.

Ima: Mindenható Isten! Égnek-földnek szépsége hirdeti dicsőségedet. Szentleked gyámolítson, hogy neked kedves, tiszta és szép életet éljünk. A Jézus Krisztus által. Ámen.

H I R E K.

Evangelizáció. A Sopronban április 19—22.-én tartott teológiai konferencia alkalmával a gyülekezeti evangelizációnak egyik buzgó munkása egy szűkebb megbeszélésen örömmel számolt be a Baráti Moz-

galom kebelén belül megindult evangelizációs munka áldásairól. Kívánatosnak tartja, hogy a lelkeseknek is tartassék három-négy napos külön evangelizáció, lehetőleg Budapesten. Felmerült az a terv, hogy

István király hetében tartatnék meg ez az evangelizáció. A részletek a MELE május 3. 4. napján tartandó értekezletén kerülnek megbeszélésre. A MELE konferencián résztvevő lelkészek figyelmét előre is felhívjuk erre a megbeszélésre, amelynek időpontját és helyét a konferencián fogják megtudni a lelkészek.

Missziói Gyermekszövetség. Rácz Sándor meszlén lelkész, a dunántúli Gyermekszövetségek egyházkerületi vezetője kilátásba helyezte, hogy a Gyermekszövetségi munkáról, különösen a meszlén Szövetség működéséről, lapunk számára cikket ír. A Missziói Lapok szerkesztője szeretné, ha minél többen küldenének be értesítéseket a Gyermekszövetség munkájáról. Egyházunk jövődö missziói tevékenysége szempontjából nagyon fontos a Gyermekszövetségek munkája s a tapasztalatok kicserélése minden vezetöknek értékes volna.

Misszióegyesületi tanácsülés. A tanács április 1-én Budapesten ülést tartott. Jelenvoltak: dr. Molnár Gyula, Németh Károly, dr. Zelenka Frigyes, Broschko G. A., Antal Károly, Drenyovszky János, Morhás Márton, Rimár Jenő. A tanács foglalkozott a Fébé-egyesület csatlakozásának kérdésével, amely alapszabály módosítást tesz szükségessé. Tárgyalta Christiananda dr. körútját, a székesfehérvári fiókegyesület helyzetét. A tanács tagjai résztvettek folytatólagosan a Nagytarcsára tervezett Népfőiskola ügyének megbeszélésén. Jelenvoltak a fent nevezettek kivül: Tóth Kálmán építész, Sztehlo Gábor, Harmati Béla, dr. Hilscher Zoltán, Bonnyai Sándor, Urbán Ernő. Tóth Kálmán építész szakvéleményének meghallgatása után az értekezlet úgy határozott, hogy a Népfőiskola céljaira új épületet kell építeni, esetleg több kisebb, magyaros házat. Az építkezésre az értekezlet időpontjában 3000 pengő állt rendelkezésre. Finnországból is nagyobb adomány érkezett, ott a gyűjtést folytatják. Sztehlo Gábor és neje június havában Finnországba mennek, ahova a Népfőiskolával kapcsolatban meghívást kaptak körút tartására. Kunos Jenő és Vapaavuori Tuure fáradoznak Finnországban a Népfőiskola ügyében.

Finnország. Kunos Jenő írja Finnországból április 7-ikén, hogy Kínában egyelőre békességben dolgozhat-

nak az ottani munkások. A finnek Afrikába ez év folyamán 1 férfi és 6 női munkást küldenek ki, többek közt egy orvosnót. Közülök kettő március 26-án indult útnak a délafrikai Fokvárosba, ahol az afrikán nyelvet kell elsajátítaniok; kettő májusban indul, a többi szeptemberben. Azt is írja Kunos Jenő, hogy a Népfőiskola jávára egyre több ünnepet rendeznek a finnek; az eddigi gyűjtésük elérte a 13.000 finn márkát (kb. 1400 P). Ezenkívül Sztehlo Gábor nyári körútját készítik elő.

Munkaközösség. A wiesbadeni és konolfingeni Evangélikus Mohamedán Misszió s a Bázeli Misszió novemberben munkaközösségre léptek. Az 1900-ban alapított Szudán-Uttörö-Misszió, most Evangélikus Mohamedán Misszió, Wiesbaden székhellyel, amelynek Pauer Irma is munkása volt, kezdettől fogva részesült külföldi, nevezetesen svájci támogatásban is. Svájci baráti köre lassanként úgy megerősödött, hogy a németországi infláció óta az egyiptomi munka fenntartásában jelentős szerepet vitt. 1935-ben a svájci kör önállósult s így szükségessé vált a munka újjászervezése. Érintkezésbe léptek a Bázeli Misszióval. Jövőben a wiesbadeni és a konolfingeni (Svájc) mohamedán missziók önálló testületek lesznek, Egypiptomban és Nubiában a munkát külön-külön végzik s számolnak a Bázeli Misszió indiai és borneoi munkamezein mohamedán munkának a lehetőségével. Azonban az egyiptomi munkamező irányítását és intézését a két társulat megbízásából és számlájára a Bázeli Misszió veszi át. A három társulat képviselőiből és a hollandiai baráti körből egy „mohamedán-bizottság” alakult s a fontosabb ügyek ennek a bizottságnak a hatáskörébe utaltattak.

Lutheránus Világkonvent. A Lutheránus Világkonvent végrehajtó bizottsága május 21—25-ig tarja idei ülését Uppsalában (Svédországban). A tárgysorozaton szerepelnek az elnöki, a pénztárosi, a titkári jelentés; az 1940. évben tartandó Világkonvent előkészítése; segélyezések; missziói szórványgondozás. — Az 1940. évi Lutheránus Világkonvent Amerikában, Philadelphióban (Egyesült Államok) lesz. A tárgysorozat megállapításával külön e célra kiküldött bizottság foglalkozik. — Az ausztráliai egyesült evangélikus-lutheránus

egyház az idén, november 20-ikán ünnepli meg alapításának századik évfordulóját; az egyházközségek már készülnek az ünneplésre.

Világmissziói konferencia. A Nemzetközi Missziói Tanács Világkonferenciája 1938. december 13—30. napjain lesz Indiában, Madrasban. A konferencia főtémáját „Az egyház élete a világban.” A témát öt címen dolgozzák fel: 1. A hit, amelyből az egyház él; 2. Az egyház bizonyoságtétele; 3. Az egyház élete; 4. Az egyház és környezete; 5. Együtműködés és egység.

A Lipcsei Misszió idei közgyűlést június 7—9. tartja Lipcsében. A Miklós-templomban tartandó ünnepi istentiszteleten D. Knolle hamburgi főlelkész mondja az ünnepi prédikációt; utána D. Sommerlath egyetemi tanár, a missziói kollégium elnöke 4 misszionáriust és 1 nővért avat fel a munkára. Június 9.-én délelőtt lesz az Egyházi Konferencia; előadásokat tartanak D. von Rad, Jena és D. Dr. Gutman keletafrikai esperes. Aznap este ünnepély a Centraltheater nagytermében, amikor D. Dr. Ihmels missziói igazgató, továbbá Küchler missziói felügyelő és Röver misszionárius tesznek jelentést. A közgyűlésen fontos határozatokat hoznak a keletafrikai misszió ügyeiben.

A Brit- és Külföldi Bibliatársulat május 4.-én tartja közgyűlését a canterbury-i érsek előnklete alatt. Előadók lesznek: Whale J. S., a cambridge-i Cheshunt College elnöke és Sheppard G. W., volt kínai főtitkár.

A Herrnhuti Misszió jelenti, hogy Schwalbe missziói szuperintendens alatt Alaszkában beszakadt a Kuzkokvin folyó jege s a szuperintendens vízbe fullt. Holttestét másnap megtalálták. A Kuzkokvim folyó alattomos vize ezzel már a negyedik áldozatot követelte meg a Herrnhuti Misszió tagjai sorából.

Kína. Kunos Jenő április hó 25.-én kelt értesítése szerint kínai rablók március hó 28.-án egészen kirabolták a kínai finn misszió jungschueni álmását. A misszionáriusok valószínűleg életben maradtak.

A Brit- és Külföldi Bibliatársulat folyóiratában olvasott cikkéből veszem az alábbiakat. „Emlékszem, hogy egy egészen ismeretlen egyén lépett szobámba a Biblia-Házban s arra kérve, hogy ne kérdezzek tőle semmit, 500 fontot (kb. 10.000 P.) tett le elem

bankjegyekben; nyugtát sem fogadott el. Más alkalommal egy nagyiparos keresett fel közvetlenül a nagybizottság ülése előtt. Leszaladtam a fogadó terembe s mondtam neki, hogy mindössze három percem áll rendelkezésére. Azt felelte: „Épen elég. Én 10.000 font értékű gázgyári részvényt akarok önöknek adni.” Ez a nagyiparos később bizottsági tag lett. Egy év múlva elvesztette tagsági jogát, mert nálunk az a szabály, hogy évenként hat olyan tagot, akik legkevesebbszer vesznek részt a bizottság ülésein, törölünk a tagok sorából. Eljárásunkat megértette és helyén valónak találta, amit azzal is bebizonyított hogy 1.000 fontot küldött a Társulatnak. Egy idősebb nő, aki petróleumkályhával fűtött padlásszobában lakott, 100 fontot küldött a Társulatnak azzal a megjegyzéssel, hogy ez az összeg takarékoságának gyümölcse: hét éven át ugyanazt az egy kalapot viselte! A világháború idején egy hetven esztendő, névtelenül maradt férfitü hetenként fél shillinget küldött a Társulatnak „Öreg Kávé” álnév alatt. Azt írta, hogy lemond a tízóraijáról minden nap és annak áraképen küldi a heti fél shillinget.”

Afrika. Egy benszülött afrikai (Togo) lelkész írja a következőket. Dzalele falu nevének hallatára mindig borzalom és megdöbbenés fogott el bennünket. Ha a falun keresztül vezetett utunk, az utcán öt bálványkunyhó három sorát láttuk. Többnek a teteje már rég beszakadt és a bálványok megsérültek. Másikak újonnan épültek, új ruhába öltöztetett bálványokkal. Az emberek azt beszélték, hogy valahányszor valami új istenségről hallottak, új bálványt is csináltak neki. Húsz lépéssel odább volt egy-két helyiségből álló ház, úgy teletömve bálványokkal, hogy alig volt egy talpalattnyi üres hely. A bálványok közül egyet királynak, egyet királynénak tiszteltek. Onnan nem messze megingt volt egy három emeletre osztott kunyhó, ez is tele bálványokkal; alul a nagyobbak, felettük a középnagyságúak s legfölül a legkisebbek: ikrek, csecsemők, madarak, stb. Ebben a faluban 1936-ban egy keresztyén kőműves került. Megkérték, hogy esténként tanítsa őket olvasásra. Már néhány hét múlva jöttek hozzá, hogy tanítsa őket kátéra. Mikor a kőműves végzett a munká-

jával, amiért abba a faluba ment, az emberek megijedtek, hogy ott hagyja őket. Unszolva kérték, hogy menjen hozzájuk megint vissza. Ha a kőműves hazament látogatóba, az emberek zálogba visszafogták az ünnepelő ruháját. Ha tovább elmaradt, érte küldtek. Háromnegyed év telt bele, míg a falut meglátogathattam. — Az emberek túláradóan boldogok voltak. Adala Krisztián, a kőműves, 27 tanulóval jött elénk. Este a falu piacán arról beszéltem nekik, hogy az Úr az Isten!, és azt mondtam: A régi időkben is voltak bálványimádók, de tanultak abból a csodából, amelyet Isten a Karmelen tett s megismerték, hogy ki az igaz Isten. — Mi nem akarjuk őket bálványimádásukért gyalázni és szidni, hanem a jó utat akarjuk nekik megmutatni. Másnap reggel másodikor is összejöttünk s a ho-i keresztényen gyülekezet négy férfitagja tartott beszédet. Utána egy tanuló kérte, hogy kereszteljük meg, mert beteg. Láttuk azonban, hogy betegsége nem halálos. Azért azt mondtuk neki, hogy várjon. Ennek az embernek a karján vasperec, a nyakában kagylólánc

volt. Mindakettő pogány varázsló szer. Mikoriban a pogány pap karjára rakta a tyúkvérbe mártott vaspercet, megparancsolta neki, hogy a perecet sohasem szabad letennie, mert ha a perec érinti a földet, meg kell hálnia. Most elém tartotta a karját és kért, hogy vegyem le a perecet. A pogány pap, aki a perecet rá-tette, szintén jelenvolt, mikor azt lehuztam. Semmi sem történt. Az ember sietve előszólította a fiát s meghagyta neki, hogy ő is vétesse le a karperecét. Ezen a többiek is felbátorodtak s azokban a napokban tíz férfiú szabadult ki az ördög köteleiből. A keresztségre jelentkezők Krisztián tanácsára már aratási hálaadó ünnepet is tartottak. Most egy darab földet adtak, hogy iskolát építsünk s a főnök kötelezte magát az iskola felépítésére és a tanító el-tartására. Távozásunk után Krisztián írt: „Nagy megmozdulás van a keresztényiség felé. Sokan jöttek s átadták bálvány kegytárgyaikat és jelentkeztek a keresztségi oktatásra. Az aratni való gabona sok, de kevés a munkás; kérjétek tehát az aratás Urát!

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1938. március 23-tól április 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938-ra: Pataki Antalné Balatonszepesd 3 (1), özv. Borsos Józsefné Budapest 3 (1).

1937—38-ra: Fekete Jánosné Gomba 6 (2).

1937-re: Nemzeti Kör Mezőberény 3 (1), Szalóki Endre Ostffyasszonyfa 3 (1).

Offertórium: Oroszlány 1.76, Gyón 2.37, Abaujszántó 1.05, Gyón vetített-képes előadásából 7.58, Rákosszentmihály 2.70, Bpest Üllői-uta missziói óra 4.61 P.

Adományok: Kőszegi leánygimnázium Ifj. Egyesülete 10, Bajai Luther

Szövetség 6, Lébényből: Baranyai Mária 1, Kovács Kálmán 1, özv. Vársárhelyi Dezsóné Budapest 3, Ózdi Luther Szövetség, női-, ifjúsági- és serdülő leánycsoportja 28.90 P.

Perselygyűjtás: Patoky Antalné Balatonszepesd 5.40 P.

Gyermekszövetség és vasárnapi iskola gyűjtése: Lébény 25.98, bélyegért: Diósgyőr-vasgyár 8, Győr 3 P.

Nőpfőiskolára: Fekete Jánosné Gomba 1 P.

Iuther szoborra: Fekete Jánosné Gomba 1 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertórium, adomány vagy előfizetés címen könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1938. március 22.-én.
Csekkzámla: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189.